

פרשת אמור

המאור שבתורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

שבת טו' אייר התשפ"ג

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
19:07	19:58	20:51
19:05	19:56	20:48
19:07	19:59	20:51
19:05	19:56	20:48

י-ם
ת"א
חיפה
ב"ש

כל הזכויות שמורות

יוצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

לע"נ: מר"א עט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

נכנסה אשה אל המלבי"ם זיע"א ומררה בככי. אלמנה עניה היא, ופרנסה- אין. **האם יודעת** את לעשות דבר מה? שאלה הרב. כן. ענתה האשה, יודעת אני ללבב לביבות. לו היה כסף בידי, הייתי שוכרת מקום, קונה קמח ושאר חומרים ומוכרת לביבות.
נענה הרב: אם כן, **נעשה שותפות**. אני אתן את הכסף, ואת- את העבודה, והקדוש ברוך הוא ישלח ברכתו.
נתן לאשה מאה רובלים, והשותפות החלה... שכרה האשה חדר, קנתה חומרים, והחלה למכור לביבות. הברכה שרתה, הרוחים גדלו, והאשה רשמה. לאחר חודש ימים הגיעה אל הרב ובידה מחצית הרוחים. עין הרב בחשבונות, ספר את הכסף והחזיר לאלמנה. תמהה האשה. והמלבי"ם הסביר: חשבונך נכון. אבל העסק עולה יפה, וחבל שאוציא את הכסף מן השותפות. המשיכי לסחור גם בחלקי...

מי שמאריך בשיחתו- יקוצו בני אדם בדברו.

מצב היסורים בעולם, כדוגמת הגלים בים. במקום אחד הכל שקט ורגוע, ואילו במקום אחר הים זועף וגועש וקצף וגובה הגלים רב. זמן מה לאחר מכן, המצב יכול להתהפך לגמרי, מן הקצה אל הקצה.

המוקנא- ימיו מועטים, מפני שדואג למה שלא יזיקהו ולא יועילהו, וימות ביגון.

חביבות במיוחד היו על הגאון רבי סלמאן מוצפי זצ"ל המצוות התלויות בארץ. בקי גדול היה בהלכות אלה וכתב חדושים רבים. הרב היה מגדל בגנתו חטים **שתיינה שמורות** משעת הקצירה. מדי שנה היתה גנתו מצמיחה שבעה ק"ג חטים, ובערב שנת השמיטה תשי"ב הוציאה גנתו **עשרים ואחד** ק"ג בדיוק. כה רבה היתה התרגשותו והתפעלותו, עד שהלך לישבתו ופרסם את הנס הגדול בהתפעלות עצומה...

צירוף מקרים הוא הדרך של אלוהים להישאר אנונימי..

כל התורה שידע הגאון מוילנא, יחד עם כל התורה שידע הרמב"ם, ויחד עם זו של רבינא ורב אשי, ושל רבינו הקדוש, הלל ושמאי, הנביאים יהושוע, ואף מה שמשא רבינו ע"ה ידע - **כל זה יחד הוא** כל כך מעט בהשוואה למה שהתורה כוללת בתוכה, עד כדי כך שאנו אומרים: "תורת ה' תמימה" כאילו לא נגעו בה כלל. בשם החפץ חיים

לע"נ רחל (רש) אלבו בת קלרה

חסדי השי"ת זוכה רק ע"י התפילה והבקשה לזכות לחסדיו, ומבלעדי זאת אין זוכה במאומה, ואין הדברים אמורים רק בגשמיות אלא אף ברוחניות. זוכה רק ע"י התפילה.

אדם שקור חייב להיות בעל זיכרון חטולה

פעם פגש רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א ביהודי שתספורתו כעכו"ם. אמר לו שיתן לו **דינר זהב** בתנאי שיגלה את ראשו, אך הלה סירב. הבטיח לו רבי לוי יצחק חמישה דינרים, עשרה דינרים, ועשרים דינרים, וחמישה דינרים, אך הלה סירב. לבסוף אמר: "אם תגלה את ראשך, מבטיח אני לך **עולם הבא**". **מיד הסכים** וגלה את ראשו. אמר רבי לוי יצחק: "רשב"ע, עני זה הוא שוליה. עמל חודשים רבים כדי להרויח עשרים וחמישה דינרים, ובכל זאת סירב. ומה שסירב לעשות בשל דינרי זהב רבים, עושה הוא בעד עולם הבא שלא ראה מעולם... וכי אין יהודים אלה ראויים לעולם הבא??"

הנחל והיאור אסון כבד ארע לרועה. טלה מעדרו נסחף במימי היאור ו**טבע** והוא הצטער מאוד. שמע הנחל הקטן וכעס, אמר ליאור: "גזלן אתה, ראה כמה קורבנות בלעת בקרבך. הנה, אני לא גרמתי כל רע לאיש. לו ברכו אותי משמים בשפע רב כ"כ, הייתי גורם רק טובה לעולם, לא הייתי עוקר עצים, ולא מטביע בעלי חיים. באותו שבוע החלו לרדת גשמים עזים שמילאוהו על גדותיו, שכח הנחל את דבריו, עלה על גדותיו וסחף את כל הנקרה על דרכו, וגם את הרועה ואת עדרו.
אין ללכת שולל אחר אדם האומר: אילו הייתי... יש לבדוק את דבריו, רק לאחר שנתנים לו **האמצעים** והכלים כדי לקיימם... רק אז הוא נבחן!

יהודי טס לפריז ורואה כלב רוטוילר תוקף ילדה בת שש. היהודי רץ להציל אותה, יוצא עם כמה פצעים והכלב מת. באים כתבים אל הגיבור ואומרים שמחר בעיתון יהיה כתוב: "**פריזאי הציל** ילדה בת 6 מכלב טורף."
היהודי: "אבל אני לא פריזאי." הכתבים: "טוב, אז: **צרפתי הציל** ילדה בת 6 מכלב טורף." היהודי: "אבל אני גם לא מצרפתי." הכתבים אומרים לו: "**אידופאי הציל** ילדה בת 6 מכלב טורף." היהודי אומר: "אבל אני גם לא אידופאי." הכתבים: "אז מאיפה אתה?!" היהודי: "מישראל." הכתבים: "טוב, אז מחר בעיתון יהיה כתוב: **יהודי הרג** כלב של ילדה בת 6"..... (העורך)

מה כתוב בפתקים?

ר' אברהם מרדכי ה"אמרי אמת" מגור זיע"א, לרגע לא הפסיק ולא הסיח את דעתו ממשנתו, גם כאשר נראה היה שהוא עוסק בעניינים אחרים.

סיפור

אחד מצירי הכנסיה הגדולה של "אגודת ישראל" שבאמצע ישיבה חשובה החליף הרבי פתקאות עם הגאון רבי מנחם ומבא זצ"ל הלך ושוב. הכל היו סבורים שכתב אליו בעניינים העומדים על הפרק. והנה, כשהרהיב אי מי להציץ בפתק אחד מצא אותו מלא וגדוש בחידושי תורה ושקלא וטריא של הלכה.

מן העובות המועילות ביותר לאדם היהודי בביתו, היא עבודת הצוות, שותפות בכל פרט ופרט בחיים, התייעצות מתמדת בין הנעל לאשתו והליכה בתלם אחד לאורך כל החיים. חובה עלינו להעריך ולהוקיר את השותפות הנפלאה הזאת.

אם נזכה לקיימה המילוואה, ביתנו יהפך למעון השכינה עלי אדמות, וכל מי שמתגורר בבית זה, יהיה מאושר עד בלי די. כאשר בני הזוג צועדים יחד, נמלכים זה בזה, וממליכים זה את זה - חייהם שלהם טובלים בים של חדווה ושמחה, וגלים של אושר מציפים את לבבם.

כדי להגיע להכרה אמיתית בזה, ולחיות בהרגשה שיש מי שדואג ונותן לי כל צרכי עד הפרט האחרון, וממילא לא תעמוד בפניי כל מניעה מלאהוב את השני לזה צריך לפני הכל, מנוחת הנפש. רק אז יתאפשר לי לראות את הדברים המתרחשים בעולם באור אחר, אור של אמונה.

וכיצד מגיעים למנוחת הנפש? ע"י בטחון בבורא עולם! אבל צריך לדעת כיצד לפרש את המושג בטחון, מפני שגם בזה נוצר טשטוש, עד שהרבה אנשים מרגישים שהדבר גבוה מדי עבורם, ואין בכוחם להיות מאמינים...

הזהר ממי שאהבתו כפי צורכן, כי תשלם הצורך תשלם אהבתו.

משולחן גבוה

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

"ויאמר ה' אלימשה אמר אליהם בני אהרן ואמרת אליהם.. אמר ואמרת-להזהיר גדולים על הקטנים"

הקטנים הם פרי חיקוי הגדולים, וכמעשה האב כך מעשה בניו אחריו, מעשה אבות סימן לבנים. וזהו שכתוב בתהילים כמוהם יהיו עשיהם, כמעשה האבות (כמוהם), ימשיכו לעשות הבנים ("יהיו עשיהם"), והוא שאומרים אנו בכל יום בברכות התורה ונהיה אנהנו, ונאצאנו - כפי שאנו נתנהג כך יתנהגו גם בנינו וילמדו ממעשינו.

לפעמים, בא הבן לאביו ומספר לשון הרע על ילד פלוני, והאב גוער בבנו ומסביר לו שאסור לומר זאת כיון שאין בכך תועלת, לא תלך רכיל בעמך, משיב הבן ואומר: "אבל אבא, בשבת האחרונה סיפרת על פלוני שעשה כך וכך, חשבתי שזה מותר, למדתי ממוך".

הבן איש חי מספר על אבא שעיפה מבנו להיות תלמיד חכם, לימים כשחזר הבן מלימודיו התיישב לאכול לחם ולא נטל ידיו החילה, ואף אביו נכנס באותה העת כשהוא עייף מעבודתו ובלא שימת לב שהבן נמצא לידו התיישב על השולחן ואכל מהמטעמים שהכינה אשתו ללא נטילת ידיים וברכה. לפתע הבחין האב בבנו שיושב לידו ושאלו אם נטל את ידיו, כשענה הבן בשלילה התרגו האב והביא סרגל מברזל על מנת להכותו, החזיר הבן את ידיו אחורה והאב במקום לפגוע ביד בנו הכה בידיו שלו עצמו. האמא פרצה בעחוק גדול ואמרה לבעלה: "בעלי חיקר, מה אתה רוצה מילדנו החמוד, קשוט עצמך ואח"כ קשוט אחרים, אם אתה בעצמך לא נטלת ידיים למה שהוא יטול?".

זהו שמורה לנו התורה "אמור ואמרת"- להזהיר גדולים על הקטנים, אם רוצה האב שבניו יהיו מאירים ומזהירים במידות ישרות בדרך ארץ, בתורה ובמעוות, ראשית עליו להיזהר בעצמו, כיון שהדוגמא האישית שווה יותר מספרי לימוד ומוסר, הבן קולט את פעולותיו ודרכיו של אביו ומעתיקם לחייו שלו עצמו. יהי רצון שנזכה ליישר דרכנו ולתקן את מידותינו ונזכה לראות את כל בנינו ירע בך ה', ונראה בקרוב בנחמת ציון ברחמים, אמן.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

כומר ורב נוסעים ברכבת. הכומר פונה אל הרב בצורה מתגרה ואומר "בוא נברר מי מאתנו יותר חכם. נשאל אחד את השני שאלות, ומי שלא ידע את התשובה יהיב לשלם לשני 1,000 דולר." עונה לו הרב: "שמע, אני בן אדם תפרן, אין לי לתת לך 1,000 דולר" "אבוא לקראתך", אמר הכומר, "אם לא אדע לענות לשאלתך אשלם לך 1,000 דולר, אם אתה לא תדע תשלם לי רק דולר אחד." "טוב, אני מתחיל", ענה לו הרב, "מה זה עם עשר עיניים, שבע כנפיים, וארבע זנבות?"

הכומר שבר את הראש קרוב לחצי שעה, אך לא הצליח לגלות. "מה התשובה?" צעק לבסוף. "תביא את האלף דולר קודם", אמר הרב. הכומר נתן לו ושאל שוב: "מה התשובה?" "לא יודע", ענה הרב, "קח דולר".

בואו והצטרפו לרשימת תפוצה hamaor.net@gmail.com

המוכיח את שאינו

נוכח, והמלמד את שאינו למד כמנגן בין המתים, או כצועק בין הגילולים.

גנות האסורה

שלח ר' יחיאל מאיר מגוסטנין שני גבאי צדקה לאסוף כסף לדבר מצוה משמו של הרבי סירב אחד מעשירי המקום לתת קימץ ידו בלבד ופיזר גידופים לרוב נשחזרו העושים בצדקה אל ר' יחיאל מאיר ספרו בגנותו של העשיר הקמץ נענה אליהם הרבי ואמר כתוב לא תשנא את אחיך בלבבך פירוש בגלל לבבך אם יש לך לב טוב ולו לב רע אסור לך בגלל זה לשנוא אותו.

להצלחה וישועה בכל התחומים

יהודה בן בת שבע אבישלוס בן אורה רפאל ארז בן הדסה צביה

אבא קמצן עומד למות

וכאשר כל המשפחה הייתה לידו כדי לשמוע את מילותיו האחרונות התחיל האבא "יוסי פה?" "כאן" "אריק פה?" "כאן" "רבקה פה?" "נוכחת" "יצחק פה?" "נמצא" האבא אמר: "אז למה האור בשירותים דולק"?!

הנה מה טוב שישתדל אדם להשמיע לאוזניו את כל אשר לומד כי כאשר יותר חושים משתתפים בלימוד התורה סיכויי זכירתה גדולים יותר ולא בלימוד התורה בלבד אלא גם בתפילה אלא שכאן חובה היא מדין הגמרא שכך אמרו במסכת ברכות כתוב על חנה רק שפתייה נעות

מכאן למתפלל שיהתוך את שפתיו והם אמרו שצריך גם להשמיע לאוזניו אלא שבתפילת העמידה צריך להזהר שישמיע לאוזניו בלבד ולא ישמעו אחרים (ולדברי הזהר הקדוש הדבר חמור ומונע התפילה מלהתקבל).

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בן חורשידי, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, לאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיאל בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזיזה, כרמלה בת סעידה, סעידה מוזל בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד בן איהו, מרים בת זוהרה, הרב אלעזר בן שמחה, יוחזקאל בן שמחה, רפאל בן קלרה, הרב יהודה יאיר, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה, אליעזר בן רגינה, שלום בן אורה מורי, הרב יורם אברגיל, ישראל בן שמחה סגן, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, חכם יהודה בן חנה פתיאל, שלמה בן דונה, יפה בת לאה מרן הרב עובדיה יוסף בן גורגיה

פעם אחת שהו בביתו של ר' אהרון קוטלר זצ"ל שני בחורים ולאחר שהפריזו בדברי תורה הבחינו שעוד זמן קט יתחיל הסדר בישיבה וצריכים להזדרז על מנת להגיע בזמן ר' אהרון הזדרז לצאת ושאל אותם אם מעוניינים להצטרף אליו לדרך בה רגיל הוא ללכת, השניים לא יכלו לסרב.

והלכו עימו על אף שפחדו מאוד מפני שבחצרות בהם היה מדלג הרב היו כלבים מאיימים עזי נפש. כך דלגו מחצו לחצו עד שהגיעו לחצר בה היו כלבים גדולים ועזים מאוד, שני הבחורים נעצרו ואמרו לראש הישיבה שלא יוכלו להמשיך משום שכלבים אלו מסוכנים ויכולים להרוג, פנה אליהם ר' אהרון ואמר,

אם אתם מפחדים החזיקו נא בשולי מעילי ויותר אין לכם מה לדאוג, כך אחזו הבחורים שהיו מן המבוגרים בישיבה בשולי מעילו של הרב ועברו את החצר והכלבים אף לא חרצו לשונם.